

ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31

The Causal Factors Influencing Japanese Learning Achievement Of Matthayomsuksa 6 Students Under The Office Of The Secondary Educational Service Area Office 31

สุชาติ ไพอนนท์, กิตติพงษ์ ลีอนาม*

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับปัจจัยเชิงสาเหตุและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 2) เพื่อพัฒนาและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่สร้างขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 จำนวน 300 คน โดยวิธีการสุ่มแบบสองขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น แบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาญี่ปุ่น แบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาญี่ปุ่นแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แบบวัดความตั้งใจเรียนแบบวัดอัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง แบบวัดคุณภาพการสอนของครูและแบบวัดความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง ซึ่งแบบวัดมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .84, .92, .79, .71, .72, .65, .75 และ .81 ตามลำดับ และความรู้พื้นฐานเดิมวัดจากเกรดเฉลี่ยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-5 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์เส้นทางด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

ผลการวิจัย พบว่า

1. ระดับปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ปัจจัยส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ได้แก่ คุณภาพการสอนของครู มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 รองลงมาคือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อวิชาภาษาญี่ปุ่น อัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง และความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67, 3.60, 3.58 และ 3.53 ตามลำดับ

ความตั้งใจเรียนมีค่าเฉลี่ย 3.38 อยู่ในระดับปานกลาง ความรู้พื้นฐานเดิมมีค่าเฉลี่ย 3.55 อยู่ในระดับมากที่สุด ความถนัดทางการเรียนภาษาญี่ปุ่น มีค่าเฉลี่ย 12.23 อยู่ในระดับมาก และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าเฉลี่ย 19.21 อยู่ในระดับปานกลาง

2. โมเดลความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นมากที่สุด คือความรู้พื้นฐานเดิม รองลงมาคือความถนัดทางภาษาญี่ปุ่นด้วยขนาดน้ำหนัก ความสำคัญเท่ากับ .67 และ .18 ตามลำดับ ปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นมากที่สุด คือคุณภาพการสอนของครู รองลงมาได้แก่ อัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเองและความรู้พื้นฐานเดิมด้วยขนาดน้ำหนักความสำคัญเท่ากับ 2.33, .65 และ .06 ตามลำดับ โดยปัจจัยเชิงสาเหตุทั้งหมดสามารถร่วมอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ร้อยละ 67 และโมเดลความสัมพันธ์พิจารณาจากค่า Chi-Square= 12.23, df = 15, P = .66, GFI = .99, AGFI = .97 และ RMSEA = .00

คำสำคัญ: ปัจจัยเชิงสาเหตุ, ภาษาญี่ปุ่น

ABSTRACT

The main purposes of this research were 1) to study level of factors affecting the Japanese Learning Achievement of Matthayomsuksa 6 Students under the office of the Secondary Educational Service Area Office 31. 2) to develop and to test the validity of lineal structure relationship model of causal factors effecting with empirical data. The Sample in this study was selected by Two-Stage Random Sampling from 300 persons of Matthayomsuksa 6 students under the office of the Secondary Educational Service Area Office 31. The research instruments consisted of the test of Japanese learning achievement, Japanese aptitude, the scale of attitude toward Japanese, achievement motivation, learning intention, self concept, teacher's teaching quality and parents' care. The reliability of these tests become .84, .92, .79, .71, .72, .65, .75 and .81 respectively. The background knowledge measured by the average grade of Matthayomsuksa 4-5 was 3.55. The data were analyzed by using path analysis with the use of packet software.

The results of research revealed that

1. Most factors on level of causal factors influencing Japanese learning achievement of Matthayomsuksa 6 students were high level. Teacher's teaching quality at arithmetic mean value was 4.12. The factors with lower value were achievement motivation, attitude toward Japanese, self concept and parents' care and the arithmetic mean value were 3.67, 3.60, 3.58 and 3.53 respectively. Learning intention at arithmetic mean value of 3.38 was medium level. Background knowledge at arithmetic mean value of 3.55 was highest level. Japanese aptitude at arithmetic mean value of 12.23 was high level. And Japanese learning achievement at arithmetic mean value of 19.21 was medium level.

2. Relationship model of causal factors influencing of Japanese learning achievement on Matthayomsuksa 6 students fitted with the empirical data. The factors with the most direct influence on Japanese learning achievement was background knowledge while the factor with less direct influence was Japanese aptitude with the beta weights of .67 and .18 respectively. The factors with the most indirect influence on Japanese learning achievement was teacher's teaching quality while the factors with less indirect influence were self concept and background knowledge with the beta weights of 2.33, .65 and .06 respectively. All causal factors could together explain the variation of Japanese learning achievement of Matthayomsuksa 6 students at 67 percent .And relationship model fitted by considering Chi-Square= 12.23, df = 15, P = .66, GFI = .99, AGFI = .97 and RMSEA = .00

Keywords: Causal Factors, Japanese

บทนำ

ในปัจจุบันประเทศญี่ปุ่น ซึ่งมีบทบาทต่อประเทศไทยมากขึ้น ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรมการทำธุรกิจ การท่องเที่ยว และการพบปะติดต่อกันเพื่อการดำเนินงานต่างๆ ภาษาญี่ปุ่นจึงกลายเป็นภาษาต่างประเทศที่เข้ามามีบทบาทต่อคนไทยและทวีความสำคัญขึ้นเรื่อยๆ ดังจะเห็นได้จากจำนวนผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นที่เพิ่มขึ้น ซึ่งจากการสำรวจจำนวนผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นทั่วโลกของเจแปนฟาวน์เดชัน ในปี พ.ศ. 2552 พบว่า มีผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยจำนวน 78,802 คน มากเป็นอันดับที่ 7 ของโลก และในจำนวนนี้พบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาเรียนภาษาญี่ปุ่นมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 54 รองลงมาคือระดับอุดมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 30 มีครูผู้สอน จำนวน 1,240 คน และมีสถาบันการสอนภาษาญี่ปุ่น จำนวน 377 แห่ง (เจแปนฟาวน์เดชัน, 2553, นน.1-3)

ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น พบว่า วัตถุประสงค์ส่วนใหญ่ของผู้เรียนคือ เพื่อเข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น และเพื่อสื่อสารภาษาญี่ปุ่น (เจแปนฟาวน์เดชัน, 2553, น.2) ซึ่งสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือนักเรียนสามารถสื่อสารด้วยภาษาญี่ปุ่น มีความสนุกสนานและความมั่นใจในการเรียนและการใช้ภาษา เมื่อเรียนรู้ด้วยระยะเวลาที่เพียงพอและครบถ้วนตามมาตรฐานในหลักสูตร เมื่อจบหลักสูตรผู้เรียนจะมีความรู้ความสามารถ และทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นในระดับที่เท่าเทียมกัน ครูต้องทำความเข้าใจหลักสูตรและออกแบบบทเรียนโดยบูรณาการกิจกรรมการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนได้พัฒนาทั้งด้านความรู้ ทักษะและค่านิยมทางวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับระดับวัยและความสามารถของผู้เรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ที่มุ่งหวังเพื่อการพัฒนาจะเกิดผลลัพท์ใน 3 ลักษณะ ได้แก่ ความรู้ทางภาษา ทักษะหรือสมรรถนะ และความเข้าใจในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2556, น.5)

การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากผู้เรียนขาดแรงจูงใจและกำลังใจในการเรียน ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาญี่ปุ่น ไม่กล้าซักถามเมื่อมีข้อสงสัย มักตื่นเต้นประหม่าเมื่อถูกเรียกตอบคำถามหรือสนทนาโต้ตอบโดยใช้ภาษาญี่ปุ่นในห้องเรียน และผู้เรียนไม่มีโอกาสได้นำความรู้ภาษาญี่ปุ่นไปใช้จริงนอกห้องเรียน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้งสิ้น (อัจฉรา อังตระกูล, 2552, นน.153-163) สอดคล้องกับผลการทดสอบวัดความถนัดทางวิชาชีพและวิชาการในระดับชาติ (PAT: Professional and Academic Aptitude Test) ซึ่งมีคะแนนเต็มวิชาละ 300 คะแนน พบว่าคะแนนเฉลี่ยในการสอบ วิชาภาษาญี่ปุ่น PAT 7.3 ครั้งที่ 1/2556 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 90.84 คะแนน ครั้งที่ 1/2557 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 95.09 คะแนนและครั้งที่ 1/2558 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 90.14 คะแนน จะเห็นได้ว่าคะแนนในการสอบแต่ละครั้งไม่ถึงครึ่งของคะแนนเต็ม (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, ออนไลน์, 2558)

จากข้อมูลทีกล่าวมาข้างต้น แสดงว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นต่ำ และไม่สามารถนำความรู้ภาษาญี่ปุ่นไปใช้นอกห้องเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในการแก้ไขปัญหาจำเป็นต้องทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนที่จะส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นสูงขึ้น และจากผลการศึกษาค้นคว้าที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของ ญูกูอิ ยิมศิริ (2546: 62) พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันการศึกษาเอกชน ได้แก่ ความคาดหวังในระดับมากของผู้ปกครองในการให้นักศึกษาเรียนภาษาญี่ปุ่นและสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษา กับสมาชิกในครอบครัวสอดคล้องกับ จิตติพร เชื้อบัณฑิต (2553: 69-70) ซึ่งได้ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุโดยตรงอย่างเดียวต่อ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้แก่ ความตั้งใจเรียน และความรู้พื้นฐานเดิม ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุโดยตรงและโดยทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้แก่ ความถนัดทางภาษา ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุโดยทางอ้อม ได้แก่ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน คุณภาพการสอนของครู ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเองในส่วนของ ยุพิน ประทุมมี (2556: 56-57) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่น การเรียนแบบรวมกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความรู้พื้นฐานต่างกัน พบว่า นิสัยและทัศนคติในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นในด้านทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน พื้นความรู้เดิมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นในด้านทักษะการอ่าน และมีความสัมพันธ์กับทักษะการเขียน ในขณะที่ สุวรรณ ครุฑเมือง (2544: 1-2) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นในมหาวิทยาลัยไทยพบว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนดี มีพฤติกรรมการเรียนสูงกว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนอ่อน ซึ่งพฤติกรรมการเรียน หมายถึง พฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาที่แสดงออกทางการกระทำและทัศนคติที่มีต่อการเรียนทั้งทางบวกและทางลบ พฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำ ประกอบด้วย พฤติกรรมการเรียนโดยรวม พฤติกรรมการเรียนก่อนเข้าเรียน พฤติกรรมการเรียนขณะเรียนในห้องเรียน พฤติกรรมการเรียนหลังเลิกเรียน และพฤติกรรมเพื่อการเรียนรู้ เช่น การอ่านหนังสือ การทบทวนบทเรียน และทัศนคติที่มีต่อการเรียน เช่น ชอบเรียนภาษาญี่ปุ่น สนใจภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น

ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 เพื่อได้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่สร้างขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ว่าสอดคล้องกันหรือไม่ อันจะทำให้ได้โมเดลความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น เพื่อเป็นข้อเสนอแนะและแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น อันจะส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นสูงขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับปัจจัยเชิงสาเหตุและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31
2. เพื่อพัฒนาและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่สร้างขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ที่เรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น ทั้งหมด 8 โรงเรียน จำนวน 621 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ที่เรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น จำนวน 300 คน โดยวิธีการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two-Stage Random Sampling) โดยมีขั้นตอนการดำเนินการสุ่มกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้จำนวนพารามิเตอร์จากสูตรของ Lindeman, Merenda และ Gold (1980) (อ้างถึงในนงลักษณ์ วิรัชชัย. 2542: 54) ได้เสนอแนะว่าอัตราส่วนระหว่างจำนวนหน่วยตัวอย่างกับจำนวนพารามิเตอร์หรือตัวแปรควรเป็น 20: 1 การวิจัยในครั้งนี้มีพารามิเตอร์ทั้งหมด จำนวน 9 พารามิเตอร์ เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามที่กล่าวไว้ข้างต้น จำเป็นต้องใช้กลุ่มตัวอย่างอย่างน้อย 180 คน ดังนั้นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 300 คน จึงมีขนาดเพียงพอที่จะใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2. ใช้วิธีการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two-Stage Random Sampling) ในการสุ่มกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนทั้งหมด 8 โรงเรียน ที่เปิดสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้แก่ โรงเรียนบุญวัฒนา โรงเรียนสุนทรวิทยา โรงเรียนราชสีมาวิทยาลัย โรงเรียนสุรธรรมพิทักษ์ โรงเรียนเมืองคง โรงเรียนปากช่อง โรงเรียนสีดา และโรงเรียนพิมายวิทยา

3. กำหนดหน่วยการสุ่ม โดยใช้โรงเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม และทำการสุ่มโรงเรียนได้ทั้งหมด 3 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนบุญวัฒนา โรงเรียนราชสีมาวิทยาลัย และโรงเรียนพิมายวิทยา โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

4. กำหนดห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม และสุ่มห้องเรียนของแต่ละโรงเรียน ใน 3 โรงเรียน โดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ได้ห้องเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 9 ห้องเรียน และนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน 300 คน ดังปรากฏในตาราง

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

โรงเรียน	ประชากร		กลุ่มตัวอย่าง	
	ห้องเรียน	จำนวนนักเรียน	ห้องเรียน	จำนวนนักเรียน
บุญวัฒนา	9	335	7	234
ราชสีมาวิทยาลัย	1	21	1	21
พิมายวิทยา	1	45	1	45
รวม	11	401	9	300

ตัวแปรที่ศึกษา

- ตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น ประกอบด้วย
 - 1.1 ความรู้พื้นฐานเดิม
 - 1.2 ความถนัดทางภาษาญี่ปุ่น
 - 1.3 เจตคติต่อวิชาภาษาญี่ปุ่น
 - 1.4 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 1.5 ความตั้งใจเรียน
 - 1.6 อัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง
 - 1.7 คุณภาพการสอนของครู
 - 1.8 ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง
- ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น

วิธีการดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือจำนวน 2 ประเภท ดังนี้

1. แบบทดสอบ มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก ดังนี้
 - 1.1 แบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาญี่ปุ่น จำนวน 20 ข้อ มีค่าความยากง่าย ตั้งแต่ .32 ถึง .80 ค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .36 ถึง .74 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .84
 - 1.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น จำนวน 30 ข้อ มีค่าความยากง่าย ตั้งแต่ .20 ถึง .80 ค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .41 ถึง .50 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .92
2. แบบวัด มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้
 - 2.1 แบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาญี่ปุ่น จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .43 ถึง .64 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .79
 - 2.2 แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .30 ถึง .51 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .71
 - 2.3 แบบวัดความตั้งใจเรียน จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .22 ถึง .56 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .72
 - 2.4 แบบวัดอัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .24 ถึง .55 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .65
 - 2.5 แบบวัดคุณภาพการสอนของครู จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .33 ถึง .70 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .75
 - 2.6 แบบวัดความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .24 ถึง .74 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .81
 - 2.7 ความรู้พื้นฐานเดิมวัดจากผลการเรียนเกรดเฉลี่ยวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-5 มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.55

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยไปเก็บรวบรวมข้อมูลพร้อมกับกลุ่มตัวอย่าง โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ติดต่อขออนุญาตเก็บข้อมูลจากผู้อำนวยการโรงเรียน
2. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยทำหนังสือถึงผู้อำนวยการโรงเรียน
3. จัดเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
4. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองโดยการให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างกรอกข้อมูลเกรดเฉลี่ย ทำแบบทดสอบและแบบวัดตามเวลาที่กำหนด
5. นำแบบทดสอบและแบบวัดทั้งหมดมาตรวจให้คะแนน ดังนี้

5.1 แบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาญี่ปุ่น จำนวน 20 ข้อ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาญี่ปุ่น จำนวน 30 ข้อ ตรวจให้คะแนน 0, 1 สำหรับข้อถูกให้ 1 คะแนน และสำหรับข้อผิดให้ 0 คะแนน เมื่อครบทุกข้อก็รวมคะแนนแต่ละฉบับเป็นคะแนนของนักเรียนคนนั้น

5.2 แบบวัดทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ แบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาญี่ปุ่น แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบวัดความตั้งใจเรียน แบบวัดอัธมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง แบบวัดคุณภาพการสอนของครูและแบบวัดความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง ฉบับละ 10 ข้อ นำมาตรวจความสมบูรณ์ในการตอบแต่ละฉบับ ซึ่งคะแนนรวมทุกข้อของแต่ละฉบับจะเป็นคะแนนของนักเรียนคนนั้น โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

5.2.1 กรณีที่ข้อความกล่าวในทางบวกหรือข้อความเชิงนิมิต (Positive Scale) มีหลักเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	เท่ากับ	5	คะแนน
มาก	เท่ากับ	4	คะแนน
ปานกลาง	เท่ากับ	3	คะแนน
น้อย	เท่ากับ	2	คะแนน
น้อยที่สุด	เท่ากับ	1	คะแนน

5.2.2 กรณีข้อความกล่าวในทางลบ หรือข้อความเชิงนิเสธ (Negative Scale) มีหลักเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	เท่ากับ	1	คะแนน
มาก	เท่ากับ	2	คะแนน
ปานกลาง	เท่ากับ	3	คะแนน
น้อย	เท่ากับ	4	คะแนน
น้อยที่สุด	เท่ากับ	5	คะแนน

6. นำเกรดเฉลี่ยวิชาภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-5 ของนักเรียนมาแปลผลคะแนน ซึ่งมีหลักเกณฑ์ในการแปลความหมาย ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	การแปลความหมาย
3.51 – 4.00	นักเรียนมีเกรดเฉลี่ยในระดับมากที่สุด
2.51 – 3.50	นักเรียนมีเกรดเฉลี่ยในระดับมาก
1.51 – 2.50	นักเรียนมีเกรดเฉลี่ยในระดับปานกลาง
0.51 – 1.50	นักเรียนมีเกรดเฉลี่ยในระดับน้อย
0.00 – 0.50	นักเรียนมีเกรดเฉลี่ยในระดับน้อยที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐานจากแบบทดสอบและแบบวัด ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการประมาณค่าเฉลี่ย

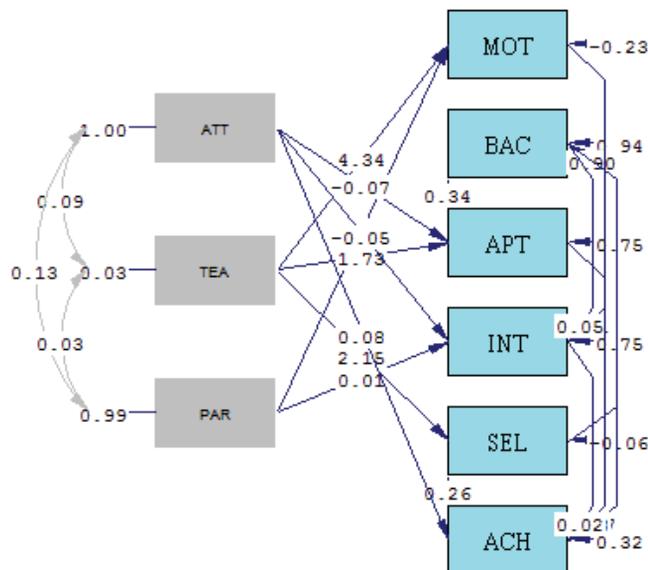
2. คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient)

3. วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าประสิทธิ์เส้นทาง (Path Coefficient) โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์สาเหตุ (Path Analysis) และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป (โปรแกรม LISREL 8.72)

สรุปผลการวิจัย

1. ระดับปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ปัจจัยส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากได้แก่ คุณภาพการสอนของครูมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 รองลงมาคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อวิชาภาษาญี่ปุ่น อัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง และความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67, 3.60, 3.58 และ 3.53 ตามลำดับ ความตั้งใจเรียนมีค่าเฉลี่ย 3.38 อยู่ในระดับปานกลาง ความรู้พื้นฐานเดิมมีค่าเฉลี่ย 3.55 อยู่ในระดับมากที่สุด ความถนัดทางการเรียนภาษาญี่ปุ่น มีค่าเฉลี่ย 12.23 อยู่ในระดับมาก และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าเฉลี่ย 19.21 อยู่ในระดับปานกลาง

2. โมเดลความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นมากที่สุด คือความรู้พื้นฐานเดิม รองลงมาคือความถนัดทางภาษาญี่ปุ่นด้วยขนาดน้ำหนัก ความสำคัญเท่ากับ .67 และ .18 ตามลำดับ ปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นมากที่สุด คือคุณภาพการสอนของครู รองลงมา ได้แก่ อัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเองและความรู้พื้นฐานเดิมด้วยขนาดน้ำหนัก ความสำคัญเท่ากับ 2.33, .65 และ .06 ตามลำดับ โดยโมเดลความสัมพันธ์พิจารณาจากค่า Chi-Square= 12.23, df = 15, P = .66, GFI = .99, AGFI = .97 และ RMSEA = .00 ดังภาพต่อไปนี้

Chi-Square=12.23, df=15, P-value=0.66126, RMSEA=0.000

อภิปรายผล

1. ความรู้พื้นฐานเดิม มีอิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น โดยอิทธิพลทางอ้อมผ่านความถนัดทางภาษาญี่ปุ่น นั่นคือ นักเรียนที่มีความรู้พื้นฐานเดิมภาษาญี่ปุ่นสูง จะมีความถนัดทางภาษาญี่ปุ่นสูงด้วย ซึ่งส่งผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นสูงด้วยเช่นกัน เนื่องจากความรู้

พื้นฐานเดิมมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนในเนื้อหาหรือบทเรียนต่อไป ตามคำกล่าวของ Bloom (1976: 167) ที่กล่าวว่า ความรู้พื้นฐานเดิม คือ ความรู้ ทักษะ และความสามารถที่จำเป็นต่อการเรียนในเรื่องนั้นๆ การที่มีความรู้พื้นฐานเดิมอยู่มากจะเป็นฐานสำคัญช่วยให้เรียนรู้ได้มากขึ้น เร็วขึ้นและมั่นคง สอดคล้องกับ ยูพิน ประทุมมี (2556: 56-57) ที่ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่น การเรียนแบบรวมกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความรู้พื้นฐานต่างกัน พบว่า พื้นความรู้เดิมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นในด้านทักษะการอ่าน และมีความสัมพันธ์กับทักษะการเขียน สอดคล้องกับ กรวิภา สวนบุรี (2546: 95-96) ได้พัฒนารูปแบบผลการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ความรู้พื้นฐานเดิมเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเป็นปัจจัยเชิงสาเหตุที่สำคัญและมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุด สอดคล้องกับ ภักดีวิภา สมเพ็ง (2558: 129-130) ที่พบว่า ความรู้พื้นฐานเดิมมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ความถนัดทางภาษาญี่ปุ่น มีอิทธิพลทางตรงและอิทธิพลรวมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น เนื่องจากนักเรียนที่มีความถนัดทางภาษา จะมีความมั่นใจในตนเอง เรียนรู้ได้เร็ว เข้าใจสิ่งที่ครูสอนได้ดี เป็นผลให้นักเรียนมีผลการเรียนที่ดี สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จิตติพร เชื้อบัณฑิต (2553: 75) ที่พบว่า ปัจจัยด้านความถนัดทางภาษามีอิทธิพลทางตรงและอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาอังกฤษสูงจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วนิดา ดีแป้น (2553: 169) พบว่า ความถนัดทางภาษาส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. อัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง มีอิทธิพลทางอ้อมและอิทธิพลรวมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น โดยมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านความรู้พื้นฐานเดิม นั่นคือ นักเรียนที่มีอัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเองสูง จะมีความรู้พื้นฐานเดิมสูงด้วย ซึ่งส่งผลทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นสูงด้วยเช่นกัน เนื่องจากอัตมโนทัศน์เป็นความรู้สึกนึกคิดหรือความเชื่อที่มีต่อตนเอง คนที่เชื่อว่าตนเองเก่งจะมีความมั่นใจ กล้าคิด กล้าทำในสิ่งต่างๆ จึงมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกันกับผลการวิจัยของ จิตติพร เชื้อบัณฑิต (2553: 75) พบว่า ปัจจัยด้านอัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเองมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนที่มีอัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเองสูงจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง สอดคล้องกับ กฤษฎา ศรีพานิชย์ (2546: 90)

4. คุณภาพด้านการสอนของครูมีอิทธิพลทางอ้อมและอิทธิพลรวมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น โดยมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านความถนัดทางภาษาญี่ปุ่นนั่นคือ ถ้าคุณภาพการสอนของครูสูง จะส่งผลให้ความถนัดทางภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนสูงด้วย เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพสูง เกิดจากครูเตรียมการสอนดี เลือกเนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสม ใช้กิจกรรมการสอนและสื่อที่น่าสนใจ และมีเทคนิคการถ่ายทอด การนำเสนอที่ดี จะทำให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่เรียนได้ดี ชอบเรียน สนุกกับการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Carroll (1963: 155-159) ที่กล่าวว่า คุณภาพการสอนคือการจัดลำดับของส่วนประกอบของเนื้อหา การอธิบาย การเสนอทบทวน และกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมที่สุดสำหรับผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างรวดเร็วประสิทธิภาพสูง และสอดคล้องกับคำกล่าวของ Good (1983: 127-144) ที่กล่าวว่า ครูที่มีคุณภาพการสอนประกอบด้วย การสอนอย่างตั้งใจจริง มีความเข้าใจเกี่ยวกับความคิดรวบยอดของสิ่งที่สอน สามารถอธิบายความหมายได้ชัดเจน จัดกิจกรรมการสอนได้อย่างเหมาะสม เตรียมการสอนและเอาใจใส่ในการสอนเป็นอย่างดี ซึ่งเขาเชื่อว่าการสอนที่มีคุณภาพจะมีผลต่อการเรียนการสอนของนักเรียนช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ความรู้พื้นฐานเดิมเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นมากที่สุด เนื่องจากการจะเรียนรู้เนื้อหาใหม่ต่อไปนั้น จำเป็นที่จะต้องอาศัยความรู้พื้นฐานเดิม ทบทวนความรู้เก่าตั้งแต่ความคิด ความรู้สึก ความเชื่อและประสบการณ์ในอดีต เพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งใหม่ที่จะเรียนรู้ ดังนั้นหากต้องการพัฒนาให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นสูง นักเรียนควรทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้วอยู่เสมอ และครูผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนโดยลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายากต่อเนื่องกัน นอกจากนี้ครูผู้สอนควรพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ พร้อมทั้งทำงานวิจัยในชั้นเรียนเพื่อหาเทคนิควิธีการช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและจดจำเนื้อหาที่เรียนได้ดี อันจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนสูงขึ้นด้วย

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

2.1 จากการวิจัยครั้งนี้ ปัจจัยที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิมความถนัดทางภาษาญี่ปุ่น ความตั้งใจเรียนอัตโนมัติที่ตนเอง เจตคติต่อวิชาภาษาญี่ปุ่น คุณภาพการสอนของครู แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น สามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ร้อยละ 67 ที่เหลือเป็นปัจจัยอื่นที่ไม่ได้นำมาศึกษาในโมเดล การวิจัยครั้งนี้ดังนั้นผู้วิจัยจึงเสนอให้มีการศึกษาปัจจัยอื่นโดยอาศัยทฤษฎีและผลการวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นแนวทาง ในการกำหนดปัจจัยในโมเดลการวิจัยเช่น บรรยากาศในชั้นเรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน

2.2 จากผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรเจตคติต่อวิชาภาษาญี่ปุ่นไม่มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อตัวแปรใดๆ เลยจึงควรทำการศึกษาด้วยการเปลี่ยนระดับชั้นของผู้เรียน หรือการกระจายกลุ่มประชากรให้มีความหลากหลาย เพื่อตรวจสอบความแตกต่างของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เอกสารอ้างอิง

กรวิภา สวนบุรี. (2546). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

กฤษณา ศรีพานิชย์. (2546). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด สกลนคร. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

จิตติพร เชื้อบัณฑิต. (2553). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองบัวลำภู เขต 1. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

เจนแปนฟาวน์เดชั่น. (2553). ผลการสำรวจสถาบันสอนภาษาญี่ปุ่นในต่างประเทศประจำปี 2009. ตะวัน. ปีที่ 11

ฉบับที่ 52 พฤศจิกายน 2553 หน้า 1-3.

ณุกุล ยิ้มศิริ. (2546). **ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นในสถาบันการศึกษาเอกชน**

กรุงเทพมหานคร. ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ภักดีวิภา สมเพ็ง. (2558). **ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน**

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายโสธร เขต 1. วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

ยุพิน ประทุมมี. (2556). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นในการเรียนแบบรวมกลุ่มผู้เรียนที่มี**

ระดับความรู้พื้นฐานต่างกัน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาญี่ปุ่นศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยนเรศวร.

วนิดา ดีแป้น. (2553). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3**

ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลยโดยการวิเคราะห์หุระดับ. วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (ม.ป.ป.). **ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการสอบ GAT/PAT.** [ออนไลน์].

แหล่งที่มา: http://www.niets.or.th/uploads/content_hpdf/gatpat1_2558.pdf [22 กุมภาพันธ์ 2558].

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2556). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นและภาษาเยอรมัน.**

กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สกสศ. ลาดพร้าว.

สุพรรณ ณ ฤทธิเมือง. (2544). **การศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น**

ในมหาวิทยาลัยไทย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาญี่ปุ่นศึกษา คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์.

อัจฉรา อั้งตระกูล. (2552). **ปัญหาการศึกษาภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเอกของมหาวิทยาลัยในเขตภาคเหนือของประเทศไทย.**

วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาต่างประเทศ คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Boom, Benjamin S. (1976). **Human Characteristic and School Learning.** New York: McGraw-Hill
Book Company.

Carroll, John B. (1963). A Model of School Learning. **Teacher College Record.** Vol. 64 No. 8: 723–
733.

Good, Tomas L. (1983). Classroom Research: A Decade of Progress. **Education Psychologist.** Vol. 18
No. 3: 127–144.